

Tatzelwurmi & Co. na Kaninu

Besedilo in zemljevid: Primož Presetnik
Foto: Miha Krofel

Kanin je raj za naše jamarje, ki imajo posebno veselje prodirati globoko v nedra kraša in še kam, saj je njihovo geslo »DZRJL – we penetrate deeper«. Zato se vsako leto spravijo med alpske vršace, tja nekam k Babanskemu skednju. Jamarski tabor običajno poteka ravno v času raziskovalnega tabora študentov biologije, zaradi česar sem bil vedno odsoten, sicer neupravičeno glede na mnenje jamarjev. Kljub temu so me potisnili v zoc predsedovanja stoletnemu Društvu za raziskovanje jam Ljubljana. Da se vsaj enkrat pokažem med ljubljenimi člani in jim prinesem kakšno klobaso, sem 2008 le našel prost vikend. Z Bonijem, to je en tak jezičen, suh, visok in večinoma neobrit tip, ki pa vendar ima vedno trendi naočnike in superge, sva se tako teden pred Marijinim vnebovzetjem (torej 8. avgusta) tudi sama vzpela v nebo. Pravzaprav sva se precej časa peljala, najprej v Bovec, potem pa mimo postaje B kaninske žičnice. Parkirala sva nekje pod gozdarsko kočico na Gozdecu. Da nama pri skoraj kilometrskem vzponu ne bi bilo prevroče, je tedaj pričelo rahlo pršiti. Vendar je kranjski tabornik pametno otesal, da steza precej časa poteka v gozdu in da se vsaj tam cukerček od predsednika društva še ne bo stopil. To je bilo okrog 8:43. Pršec se je počasi spreminjal v čisto dostojne kaplje in celo trma gorenjska je moral priznati, da je mor-

da čas za postanek pod neko stenico, kjer sva potem opazovala, kako lahko v gozdu pada dež. Ko se je vreme izboljšalo, se pravi, da je samo močno pršilo, sva se odpravila naprej, prišla iz gozda in se »Pri vodi« zarila v eno bedno smrečje, ki sva ga opremila še s ponjavo, da sva preživela malo hujšo ploho. Potem sva se spet vzpenjala po strmeh bolj ali manj golem pobočju in precej blizu vrha naju je ponovna nebeška povodenj prisilila, da sva si v razpokici v steni vzela čas za malico. Mislim, da sem jedel sardine. Ko je iz neba nehalo špricati kot v avtopralnici, sva se odpravila naprej v oblake proti stari koči Petra Skalarja. Približno po 600 m vzpona in stalnega namakanja (ura je bila 12:58) morala ni bila na vrhuncu. Boni pa je vedel, da se otroka ali biologa hitro zamoti, če mu pokažeš kakšno čudo, in me je opozoril na spako, ki naj bi spominjala na mitskega Tatzelwurma, po naše krempljastega črva oz. serpenta. Lokacija je bila kar prava, saj naj bi ta živel na nižjih višinah tudi v avstrijskih in italijanskih Alpah, od koder zadnji opazniji datirata iz aprila 2007 oz. julija 2009. Vendar se je, ob izgubi najine medijske časti in slave, izkazalo, da gre za enega čisto navadnega planinskega močerada (*Salamandra atra*), ki pa je morda vendarle stranska sorodstvena linija tatzelwurmov. OK, vseeno super, spraval sem točko v GPS in krevsal

navzgor. Ker je videl, da zadeva deluje, je Bonifacij začel ob poti odkrivati nove in nove živali, sam pa sem pridno delal pikice. Na vrhu vzpona sva se pri ostankih kočice ustavila pri taboru poljskih jamarjev, ki pa nama niso privoščili niti požirka ognjene vode, škrtuhi. Pot je postala lepša – položnejša in je vodila med vrtačami, poraščenimi z idilčno trato in planinskimi cveticami. In tam so bili – množično so se plazili naokoli in flodrali ti sorodniki tatzelwurmov, kot bi se izrazil sam znani pisec nagnusnega realizma Blaž Ogorc iz Poljanske doline. Takole malo pod 1.900 m nad morjem je najin romantično vlažen špancier v dvoje prekinilo grozeče bobnenje in bliskanje strel prav iz smeri našega jamarskega tabora. Ganljivo zaskrbljen za zastopnika društva in verjetno predvsem zase je tudi trdoživi Boni sklenil, da je sprehoda po Kaninu dovolj in da se lahko vrneva v dolino. Tudi prav, sem se strinjal. Še dobro, kajti tisto popoldne so se sočlani najboljšega jamarskega ferajna na svetu obešali na vrvi, da ni odpihnilo velikega šotora ala Gadafi, in se čudili plasti toče, ki se je je z višav usulo kar za 10 cm. Z Bonijem sva tudi nazaj grede oprezala za močeradi, vendar jih pod 1.550 m nad morjem nisva več videla. Skupaj sva jih naštel 42. ✨

